

BARTOVSKÁ, Kamila. *Analýza a popis pracovních míst v malé organizaci*. Praha, 2009. 77 s., 11 s. příloh. Diplomová práce (Mgr.). Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Katedra andragogiky a personálního řízení. Vedoucí práce PhDr. Renata Kocianová, Ph.D.

(posudek oponenta)

Autorka se zabývá zajímavým tématem, které současně velmi dobře zapadá do odborného zaměření katedry, především, jak sám název napovídá, do její personalistické dimenze. Pojednává nejprve o specifikách personální práce v malých organizacích, po té o analýze pracovních míst, o jejím projektu, přípravě a realizaci. Dále informuje, což lze považovat za mimořádně cenné, o vlastní aplikaci takovéto analýzy v jedné konkrétní firmě (ITTechnik) a hodnotí její přínosy. Konečně se zamýšlí nad problémem redesignu pracovních míst obecněji a potom také nad jeho potřebou v této sledované firmě.

Text je podán v úhledné grafické úpravě a zřetelně naplňuje očekávaný rozsah. Kromě Úvodu, Závěru, Soupisu bibliografických citací a Příloh je strukturován do šesti kapitol. Jsou poměrně dobře řazené a vnitřně členěné a tak vytvářejí smysluplný logický celek, v němž čtenář nemá problém se orientovat. Jen bych si v této souvislosti dovolil autorce doporučit, aby se propříště vyvarovala některých momentů: Předně v případech, kdy podkapitola (např. 4.2 nebo 5.1) obsahuje pouze jedinou část, není podle mne nutné ani logické ji uvádět takto samostatně (4.2.1 nebo 5.1.1), neboť text se již na žádnou další část nedělí. Myslím, že by to prospělo přehlednosti obsahu i samotného textu. Dále bych v podkapitolách (např. 4.2., 3.1–3.3) a tím spíše v částech (4.1.1–4.1.4, 6.1.1–6.1.3) už název firmy monotónně neopakoval. A konečně ony zmíněné 6.1.1–6.1.3 jsou podle strukturního značení částmi podkapitoly 6.1, která ale v obsahu i v textu chybí, což mě chvíli trochu mátl.

Soupis bibliografických citací zahrnuje přijatelný počet položek a obsahuje jak cizojazyčné, tak elektronické zdroje. Autorka současně prokázala, že umí s odbornou literaturou nakládat adekvátním a kreativním způsobem. Soupis použitých pramenů i odkazy na ně přímo v textu mají podobu vcelku odpovídající požadavkům normy. Zde bych měl pouze pár drobných připomínek: Všude v textu je v odkazech „s.“, pouze u Huppa (s. 55) je „p.“, ovšem na další straně už opět „s.“ (Norma je v tomto poněkud nejednoznačná, ale poslední příklady už píšou všude pouze český výraz, tj. „s.“) Taktéž pro Soupis bibliografických citací platí (pro Bibliografii už nikoli), že letopočet vydání není jen na konci citace, jak jej autorka má, ale také hned za jménem autora. Za ním se též zásadně nepíše dvojtečka, nýbrž tečka, což autorka trochu střídá.

Práce je napsána dobře zvládnutým, odborným a přitom srozumitelným jazykem, ve kterém jsem při běžném (tj. nekorektorském) čtení neshledal podstatnější gramatické prohřešky. Pouze opět některé detaily: u ČSÚ se všechna velká písmena píšou pouze takto u zkratky (s. 26). Hodiny jsou zde (s. 50) pořadovými číslovkami, proto za ně patří tečka. Sousloví „uspořádání si myšlenek“ (s. 29) je obrat trochu neobratný. Pracovní

místa budou „analyzována“ (s. 36). Je třeba neplést si pomlčku se spojovníkem – u stran se uvádí pomlčka bez mezer, např. s. 27–115 (viz veškeré odkazy), zatímco oné v textu dosti frekventované funkci/pozici by slušel spojovník, tj. technik-správce sítí. (Přitom u lomítka vyjadřujícího jakési varianty je vhodnější nedělat mezeru, např. a/nebo.) Obraty typu „filozofie firmy“, viz s. 34, (i čehokoli jiného, např. řízení, přístupu k zákazníkovi atd.) považuji za nevábné květy dnešního pseudoodborného slangu a budoucí magistra filozofie by se jich rozhodně měla vystříhat (k husí kůži mi úplně postačí, když je nutné „předat misi a vizi“, viz tamtéž). Autorce bych také doporučil, aby korigovala větnou stavbu, ve chvílích, kdy se do výkladu s vervou „opře“ (což je patrné zejména v závěru), hovoří ve zbytečně dlouhých a o to méně přehledných větách. Konečně mi není jasný rozdíl mezi pojmy brainstorming a burza nápadů (s. 46), neboť termín burza nápadů byl v prognostice původně (zhruba od poloviny 70. let minulého století) užíván jako český ekvivalent pojmu brainstorming. Pokud dnešní prameny uvádějí něco jiného, bylo by třeba uvést to na pravou míru.

Přílohy A–E považuji za zajímavé a adekvátně ilustrativní. V Příloze E však vidím na několika místech (např. otázka 11, otázka 24a, 24c, 24f) poněkud nepřesné formulace, které jsou akceptabilní asi opravdu jen pro případ strukturovaného osobního rozhovoru (face-to-face). Při standardizovaném dotazu by byly typickými příklady tzv. dvouhlavňových otázek, jelikož se současně ptají na dva aspekty, které spolu nemusejí nutně logicky souviset (11: práce může být složitá a přesto se činnosti opakují, viz např. neurochirurgie; 24f: někomu záleží na jistotě práce a oželí uznávané místo v týmu, jiný preferuje uznávané místo v týmu i za cenu nejistoty práce, např. začínající kameraman). To jen na okraj, jsem si vědom, že autorka tento výzkumný nástroj nekoncepovala. (Navíc nejsem osobně příliš velkým příznivcem tykání ve výzkumu.)

Celkově na mě práce působí velice pozitivně. Na autorce je mi sympatické její zaujetí tématem, jakož i evidentní kus nadšení a samostatnosti, se kterými se do tohoto nikterak jednoduchého projektu pustila. Na práci je patrné, že je udělána se zájmem a s osobní znalostí terénu. Jedná se o vlastní aplikaci, která chce něco přinést – nejde o to nějak něco napsat jen proto, aby bylo prostě co odevzdat. Nabyl jsem dojmu, že oblast, o níž autorka referuje, ji dost baví, takže předpokládám, že tato diplomová práce také nebude jejím jediným a posledním odborným textem. Proto bych byl rád, kdyby se mými připomínkami a poznámkami, ve valné většině zcela detailními, nenechala příliš znervóznit a brala je spíše jako jakousi kolegiální radu, jak svůj vcelku kvalitní písemný projev ještě dále vylepšit.

Jako oponent jsem s úrovní předkládaného textu velmi spokojen, práci považuji za poctivé, svědomité a kreativní zvládnutí zadaného diplomového úkolu a **doporučuji k obhajobě.**

V Praze 04.01.2009

PhDr. Jiří Reichel, Ph.D.

